

have, naar den var i middelgod Kultur og tilhørte en middelstor Bondegaard. Hvis Jorden fuldt ud er ansat til denne Værdi, saa sker der ikke nogen Uret ved at gennemføre Ekspropriationsbestemmelsen, thi saa gives man Erstatning efter Jordværdien. Dernæst har jeg jo foreslaaet, at der kan gives indtil 10 pCt. Tillæg for Jord, som har en højere Værdi, end den paagældende Jord vilde have, hvis den var i middelgod Kultur og tilhørte en middelstor Bondegaard. Om disse 10 pCt. er tilstrækkeligt, eller man mener, det skulde være nødvendigt at gaa til et større Tillæg, eller om det, som det er blevet fremført overfor mig tidligere, ogsaa skulde være nødvendigt at indføre en Fradragsbestemmelse, saa at der f. Eks. kunde ske Fradrag af 10 pCt., skal jeg ikke udtale mig om; det er Spørgsmaal, vi kan forhandle om, naar blot Grundlaget for Erstatningen bliver den Værdi, som Jorden er sat til ved Vurdering til Ejendoms-skyld. Hvis det er den virkelige Værdi, som der kommer frem, gives der ogsaa efter Forslaget fuld Erstatning, og saa er Forslaget rigtigt.

Vi maa nemlig huske paa, at der er den Forskel i Handelsprisen, at det er de mindre Ejendommers Jord, hvis Værdi ligger over den Værdi, som udtrykkes gennem middelgod Kultur og middelstor Bondegaard, hvorimod det er de større Gaardes Jord, som er af mindre Værdi i Handel og Vandel. Hvis man derfor gennemfører Forslaget, som det her er aftrykt, og giver Erstatning efter Jordværdi, vil det være saaledes, at man snarere giver mere end fuld Erstatning til større Ejendomme, medens der, naar man gennemfører Ekspropriationsbestemmelsen overfor de smaa Ejendomme, kunde være Tale om, at der i disse Tilfælde ikke blev givet fuld Erstatning. Men det bliver slet ikke Tilfældet efter Forslaget, thi Forslagets Ekspropriationsbestemmelse berører overhovedet ikke Ejendomme, som er mindre end en middelstor Bondegaard, det er kun de større og de middelstore, der er Tale om. Hvis man hævder, at den nuværende Jordværdi svarer til Værdien af Jorden som værende i middelgod Kultur og tilhørende en middelstor Bondegaard, saa gives der fuld Erstatning, naar man følger Forslaget.

Det gælder nu med Hensyn til den Forskel i Prisen, der kan være, naar Hensyn tages til Størrelsen af Bedriften; men hvis der er Tale om Kulturtilstanden, er Forholdet jo det, at Jordværdiansættelsen skal beregnes, saaledes som jeg tidligere har nævnt, som om Jorden var i middelgod

Kultur, og hvis Jorden derfor er i særlig fin Kultur, er det, jeg mener det nødvendigt at have en Bestemmelse om Forhøjelse med en vis Procent, saaledes at den Kommission, der vurderer Jorden, kan sige, at der skal gives en yderligere Erstatning. Og med Hensyn til den Jord, der er under middelgod Kultur, har jeg, som sagt, ikke noget imod, at der indføres en Bestemmelse om, at der kan ske et Fradrag, for at den paagældende ikke skal faa mere, end Jorden virkelig er værd.

Nu skal jeg villigt indrømme, at efter min Opfattelse er Jorden for Øjeblikket ikke vurderet til den Værdi, som den burde efter Loven, altsaa beregnet efter middelgod Kultur og tilhørende en middelstor Bondegaard. Derfor mener jeg, det vil være af Betydning at faa Forslaget gennemført, saaledes som det her er affattet; thi i det Øjeblik vi faar gennemført en Bestemmelse om, at disse Ejendomsbesiddere kan risikere, at en Ekspropriationsbestemmelse bliver anvendt overfor dem, vil de ikke som hidtil kun være interesseret i at faa deres Jord ansat saa lavt som muligt — nemlig af Hensyn til Skatten —, men saa vil de være interesseret i at faa den ansat til den virkelige Værdi, da de kan risikere, at den bliver eksproprieret. De vil derfor søge i højere Grad end hidtil at faa Jorden ansat til den Værdi, som den virkelig skulde vurderes til.

Navnlig det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har gjort Indvendinger overfor Ekspropriationsbestemmelsen angaaende Tillægsjord. Jeg vil hertil sige, at det er nøjagtigt de samme Principper og Regler, der er indført for Erstatningen ved Ekspropriation af Tillægsjord, som naar det drejer sig om Ekspropriation til Oprettelse af nye Brug. Saa hvis man anerkender Ekspropriationsbestemmelsens Berettigelse, naar det drejer sig om Oprettelse af nye Brug, kan man ikke principielt indvende noget imod dens Berettigelse, naar det drejer sig om Tillægsjord. Forskellen mellem de to Ekspropriationer er kun den, at naar det drejer sig om at ekspropriere Tillægsjord, kan man ekspropriere fra Ejendomme, der er mindre end de Ejendomme, hvorfra man kan ekspropriere til Oprettelse af nye Brug. Og det er ganske naturligt, fordi det til Oprettelse af nye Brug er unødvendigt at ekspropriere fra Ejendomme med en lavere Værdi, da det, det gælder om ved Oprettelse af nye Brug, er at faa fat i den Jord, som bedst kan undværes fra de i Øjeblikket værende Gaarde. Men hvis man, naar det drejer sig om Tillægsjord, skulde holde sig udelukkende til de allerstørste